

Skřítek 11 - Nebezpečí pod pískovcovou skálou

„Pořád sem někdo courá, ani si nemůžu v klidu pospat,“ zívá nabručeně drak Semtamchybka a skřítek Dubísek se zamračil.

„Přece nenechám běhat srnky s odřenýma nohama a zajíce s omrzlými tlapkami. V lednu a únoru je přece zvířátkům v lese nejhůř. Musíme jim pomáhat.“

„Nesmysl. Mají tu pořád plný krmelec, takže jim nic nechybí! A pak – já nemusím vůbec nic!“

„Teď by z tebe, Semtamchybko, měl strejda kouzelník radost,“ rozzlobil se skřítek, natáhl si čepičku víc na uši a zmizel ve vchodu.

Drak se zarazil, otočil hlavu, aby se zeptal, jak to myslí, ale kamarád už tam nebyl. Že bych ho rozzlobil, znejistěl Semtamchybka a zamyslel se. Přemýšlení ho však rychle unavilo a začalo mu být smutno. Vzal si tedy do tlamičky zlatého přívětlka, aby venku nezmrzl, a vydal se hledat Dubíška. Nejdřív potkal sýkorky.

„Cip, cip, ale my jsme tvého kamaráda neviděly.“

Poděkoval a vyrazil dál. O skřítkovi ale nevěděla ani veverka ani osamělá pěnkava. Právě začal uvažovat o návratu, když k němu z koruny vedlejšího stromu slétla straka.

„Kryk, já ho viděla, já vím. Šel k pískovcové skále.“ Drak kývl a dával si velký pozor, aby straka nezahlédla zlatavou září přívětlka v jeho tlamičce. Moc dobře věděl, jak ráda sbírá všechno, co září a leskne se. Na nic nečekal a rozběhl se za skřítkem.

U skály se zarazil a leknutím div nespokl svou hřejivou kuličku. Pod skálou ležela mrtvá liška a u ní přešlapovaly dvě malé postavy. Byla to Alenka a jejich kamarád Honzík. Děti stály nad liškou a hádaly se, kde jí udělají hrobeček. Semtamchybku něco zašimralo na přední noze. Třepl s ní a málem porazil Lesánka. „Jé, puomiň, já neuad.“

„Už zase máš v puse přívětlka?“ zasmál se skřítek tomu, jak jeho dračí přítel mluví. Pak ale rychle zvážněl a ukázal směrem k dětem.

„Běž jim říct, aby na to mrtvé zvíře nesahali. Nikdo neví, jestli tu lišku nezabila vzteklina.“

„Vzteklina? Co to je? Nějaké stuašné zvíře?“

„Ale kdepak. Vzteklina je nemoc. Ošklivá nemoc! Kdo na mrtvou lišku sáhne, může se nakazit.“

„A co mám říct? Nepoleká se ta holčička, když na ni promluví?“ vyplivl drak na chvíli přívětlka, aby mu bylo rozumět.

„Nejspíš ano,“ drbal se pod čepičkou skřítek, „ale jak je jinak varovat?“

„Co kdybych se jim ukázal a odlákal je?“ nabídl se Semtamchybka a stčil si přívětlka zpět do pusy.

„A já mezitím dojdu poprosit o pomoc Broka,“ souhlasil s jeho nápadem Dubísek a rozběhl se k nedaleké hájovně. Jezevčík Brok byl právě nažraný a pomalu obcházel kolem plotu. Na skřítku nejdřív zavrčel, aby ho nerušil, ale když uslyšel, o co jde, rázem se probral. Protáhl se do předsíně hájovny a začal zuřivě štěkat.

„Co tomu psovi zase přeletělo přes nos?“ zlobil se hajný. Když ho ale Brok začal tahat za nohavice, odložil noviny a sáhl na věšák pro kabát a brokovnici.

„Půjdu ven zkontrolovat Alenku a Honzíka,“ zavolal na svou ženu z chodby a rychlým krokem následoval rozrušeného psa. Vrtalo mu hlavou, co se mohlo stát. Brok pelášil napřed a hajného jeho zuřivé štěkání silně znepokojovalo. Přidal do kroku a nakonec se rozběhl. Jakmile dorazil pod pískovcovou skálu, uviděl mrtvou lišku a Broka, skákajícího kolem dětí.

„Proboha, nechodte k té lišce,“ houkl na Alenku a Honzíka a hlas mu až přeskočil strachem o ně, „nesahali jste na ni?“

„Ne,“ zavrtěli oba hlavou.

„Jé, strejdo, proč máš na čele slzičky?“ zeptala se Alenka. Hajný si rukávem setřel pot a konečně se trochu rozveselil: „To jen jak jsem se o vás bál.“

„A proč?“ podivila se holčička.

Hajný se k ní sklonil a narovnal jí čepici. „Víš, to je tak – kdo v přírodě sáhne na mrtvé nebo nezvykle krotké zvíře, může dostat zlou nemoc, na kterou se umírá.“

„A my bychom taky umřeli?“

„To ne, ale museli byste hned do nemocnice a dostávat nepřijené injekce. U téhle nemoci se s tím nesmí dlouho otálet. Jinak by mohlo být pozdě.“

„Hm, a co bude s tou lištičkou, strejdo?“

„Zavolám někoho, kdo ji odveze a zkontroluje, jestli měla nebo neměla vzteklinu,“ usmál se hajný na děti.

„A víš, co jsme tu ještě viděli? Ještěrku. Tááákhle velkou,“ roztáhla Alenka ruce tak, že by se do jejího gesta vešel i Brok včetně ocasu.

„Nepovídej. V zimě žádné ještěrky neběhají, v zimě spí.“

„Tahle nespala. Pořád před námi utíkala, nemohli jsme ji chytit.“

„Možná to byl můj kamarád drak, co se zmenšuje,“ dodal zasvěceně Honzík.

„Už si zase vymýšlíš pohádky?“ spiklenecky na něj mrkl hajný a usmíval se pod fousy. Pak pobídl Broka i děti k návratu do hájovny.

Zatímco se Alenka snažila strýčkovi vysvětlit, že ještěrku opravdu s Honzíkem viděli, pospíchali dráček Sementachybka a skřítek zpátky do svého podzemního úkrytu. Rozlouskli si velký ořech, chroupali jádro a radovali se, jak dobře to dopadlo. Do žaludové mističky mezi sebe položili zlatého přívětlka. Zářil v ní a hřál je jako malé sluníčko.